

... И тамъ на тоя брѣгъ, на тоя брѣгъ пустиненъ,  
отъ вѣчнитѣ води и милванъ и терзанъ,  
на вѣрна стража спрѣнъ единъ чертогъ стариненъ,  
единъ чертогъ зловецъ виши безгласенъ станъ.

Въ градинитѣ, мечта несмѣла замечтани,  
трепти на страхъ и скръбъ отровната роса,  
и въ мъртвата вода на мъртвитѣ фонтани  
оглеждамъ своя сънь безсънни дървеса.

Стени и сводове спокойна тлѣнь прояжда,  
мъхъ, ситни нокти впилъ, колонитѣ гнети,  
и никой ведъръ часъ тамъ радость не обажда,  
че никой сребренъ рогъ тамъ праздникъ не вести.

Понѣвга само въ сънь безсиленъ лъхъ повѣва,  
и въ трепета болнавъ на мигомъ сепнатъ стонъ  
проеква тъмна жалъ по девствената слава  
на нѣкой овдовѣлъ и обезславенъ тронъ...